

รายงานการไปราชการ ประชุม/สัมมนา ศึกษา ฝึกอบรม ปฏิบัติการวิจัย ดูงาน ณ ต่างประเทศ
และการไปปฏิบัติงานในองค์กรระหว่างประเทศ

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไป

- ๑.๑ ชื่อ/นามสกุล นายโชคชัย เลิศเกียรติวงศ์
- ๑.๒ ชื่อเรื่อง/หลักสูตร ประกาศนียบัตรการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธี รุ่นที่ ๖ ณ สาธารณรัฐเกาหลี
- สาขาหลัก
- สาขาย่อย
- สาขาที่เกี่ยวข้อง
- เพื่อ ประชุม/สัมมนา ศึกษา ฝึกอบรม ปฏิบัติงานวิจัย
- ดูงาน ไปปฏิบัติงานในองค์กรระหว่างประเทศ
- แหล่งผู้ให้ทุนงบประมาณแผ่นดิน.....
- ประเทศที่ไป สาธารณรัฐเกาหลี.....
- ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๗.....

ส่วนที่ ๒ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษา ฝึกอบรม ดูงาน ประชุม/สัมมนา ปฏิบัติงานวิจัย และไปปฏิบัติงาน
ในองค์กรระหว่างประเทศ

๒.๑ วัตถุประสงค์

..... เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์และเป็นประโยชน์
กับการนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการความขัดแย้งในการปฏิบัติงาน.....

๒.๒ เนื้อหาการศึกษาดูงาน (โดยย่อ)

..... - เอกสารแนบ ๑.....

..... - เอกสารแนบ ๒.....

ส่วนที่ ๓ ปัญหา/อุปสรรค

..... ไม่มี.....

ส่วนที่ ๔ ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

เห็นสมควรว่าแนวทางที่ได้รับนำมาประยุกต์ เพื่อใช้ในการปฏิบัติงาน

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้รายงาน

(นายไชคชัย เลิศเกียรติวงศ์)

นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ ทำหน้าที่
ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ ที่ ๑๓ สาขานราธิวาส

ส่วนที่ ๕ ความคิดเห็นผู้บังคับบัญชา

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ _____
()

Conflict management System in South Korea at
Korea Institute of Public Administration (KIPA)

ผู้บรรยาย : June Park, Director of the Department of Public Leadership and Conflict Management,
Korea Institute of Public Administration

KIPA เป็นสถาบันวิจัยได้ก่อตั้งเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๑๙๙๑ ภายใต้การดูแลของสำนักนายกรัฐมนตรี มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อค้นคว้าวิจัย พัฒนาและปรับปรุงระบบการบริหารงานและนโยบายสาธารณะของประเทศเกาหลีใต้ โดยมีการรวบรวมและบริหารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานสาธารณะ และแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างสถาบันวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ปัจจุบันมีนักวิจัย ซึ่งจบการศึกษาในระดับปริญญาโทถึงปริญญาเอก ประมาณจำนวน ๑๐๐ คน (๗๔.๓%) และเจ้าหน้าที่บริหารงาน จำนวน ๓๖ คน (๒๕.๗%) และมีผลงานวิจัยมากกว่า ๒๐๐๐ เรื่อง

ประเด็นปัญหาความขัดแย้งที่ KIPA ให้ความสนใจและนำบรรยายเสนอ คือความขัดแย้งในสังคม โดยเฉพาะความขัดแย้งระหว่าง รัฐบาลกับประชาชน อันเนื่องมาจากนโยบายของภาครัฐ ซึ่งมีการตัดสินใจดำเนินนโยบายแบบตัดสินใจแบบ Decide Announce Defend (DAD) หรือการตัดสินใจดำเนินนโยบายก่อนที่จะมีการหารือกับผู้มีส่วนได้เสียและเมื่อประกาศนโยบายดังกล่าวแล้ว จึงค่อยดำเนินการป้องกันทั้งในส่วนของความเสียหายที่เกิดขึ้น และพยายามที่จะปิดความรับผิดชอบ ซึ่งการดำเนินนโยบายแบบนี้เกิดจากสืบทอดแนวความคิดในยุคลัทธิอำนาจนิยมในอดีต และการเร่งสร้างผลงานระยะสั้น ในช่วงระยะเวลาที่ประธานาธิบดีผู้บริหารประเทศดำรงตำแหน่งอยู่ ส่งผลให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างมหาศาลทั้งจากค่าใช้จ่ายในการก่อสร้าง ต้นทุนค่าเสียโอกาส และความขัดแย้งกับประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากโครงการต่างๆ เช่น

- ๑) โครงการจัดการเชื้อเพลิงนิวเคลียร์หลังการใช้หรือสิ่งปฏิญญาจากโรงงานเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ ซึ่งทางภาครัฐได้เริ่มหาที่ดินสำหรับโรงกำจัดเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ แต่ก็โดนประชาชนต่อต้านจนต้องยกเลิกไป แม้รัฐบาลส่วนกลางจะให้วิธีการโดยให้หน่วยงานท้องถิ่นเสนอพื้นที่ให้ก่อสร้างเข้ามา ให้รัฐบาลส่วนกลางทำการคัดเลือกและจะมีการจ่ายค่าชดเชยให้ ซึ่งแม้จะสามารถคัดเลือกพื้นที่ก่อสร้างโรงกำจัดได้ แต่ก็โดนประชาชนในพื้นที่ต่อต้านจนต้องยกเลิกไป การดำเนินการหาพื้นที่ก่อสร้างโรงกำจัดเชื้อเพลิงนิวเคลียร์นี้ได้เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี ๑๙๘๖ แต่ในปี ๒๐๒๔ หรือใช้เวลาดำเนินการโครงการถึง ๓๙ ปี แต่ก็ยังมีแค่โรงเก็บเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ชั่วคราวเท่านั้น
- ๒) โครงการอุโมงค์รถไฟความเร็วสูงคยองบูในภูเขาซอนซอง ปี ๑๙๙๐ โดยการก่อสร้างเส้นทางรถไฟความเร็วสูงสายดังกล่าวนี้ มีการก่อสร้างผ่านพื้นที่ชุ่มน้ำ ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของซาลาแมนเดอร์เกาหลี สายพันธุ์ที่ถูกคุกคาม ทำให้โครงการถูกต่อต้านจากกลุ่มสิ่งแวดล้อม และกลุ่มพุทธจักรโดยมีพระจียอมได้ทำการประท้วงด้วยการอดอาหารจึงทำให้โครงการได้มีการหยุดการก่อสร้างชั่วคราวในปี ๒๐๐๓ และมีการตรวจสอบ ซึ่งการศึกษาพบว่า การก่อสร้างเส้นทางรถไฟดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ แต่โครงการดังกล่าวก็ถูกต่อต้านจากพุทธจักรอยู่ดี แม้สุดท้ายแล้ว ศาลฎีกาได้ยกฟ้องจากกลุ่มและดำเนินโครงการดังกล่าวจนประสบความสำเร็จ แต่ก็ยังเป็นโครงการที่ใช้ระยะเวลาดำเนินการถึง ๑๘ ปี และมีความเสียหายทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นถึง ๒.๕ ล้านล้านวอน

/จากตัวอย่าง...

จากตัวอย่างโครงการทั้งสองที่เกิดความขัดแย้งและความล้มเหลวในการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง จึงทาง KIPA จึงได้นำมาวิเคราะห์ วิจัย และพบว่า รัฐบาลหรือหน่วยของรัฐยังไม่มี ความเชี่ยวชาญหรือการให้ความสำคัญ ต่อการจัดการความขัดแย้งจากโครงการของรัฐ เนื่องจากรัฐบาลจะดำเนินโครงการ จะทำไปก่อนแล้ว ประกาศให้ประชาชนรับทราบภายหลัง ซึ่งไม่มีการอธิบายข้อดี ข้อเสียให้ประชาชนทราบ และส่วนหนึ่งเนื่องจาก ระบบการครองตำแหน่งของประธานาธิบดี ๕ ปี เมื่อประกาศนโยบายแล้วทางรัฐบาลต้องทำให้ได้ภายใน เวลาที่กำหนด

จากปัญหาความขัดแย้งจากการดำเนินนโยบายภาครัฐดังกล่าวข้างต้น ทางรัฐบาลเกาหลีใต้ จึงได้มีการศึกษาบทเรียนการจัดการความขัดแย้งของประเทศฟินแลนด์ “โครงการจัดการเชื้อเพลิงนิวเคลียร์” ที่ใช้ระยะเวลาดำเนินการเพียง ๒๕ ปี โดยมีบทเรียนสำคัญคือ การตัดสินใจตามหลักการ (Decision in Principle) โดยมีการประเมินโครงการดังกล่าว ทั้งความจำเป็น จุดประสงค์ ผลกระทบ เมื่อการตัดสินใจตามหลักการ ได้รับอนุมัติแล้ว จึงเริ่มวางแผนผลักดันโครงการอย่างเป็นรูปธรรม และระยะเวลาดำเนินโครงการก็จะเป็นระยะยาว โดยมีการเข้าถึงผู้เกี่ยวข้องอย่างเป็นขั้นตอน ส่งผลให้แม้จะมีปัญหาในการดำเนินการก็สามารถหาหรือกัน เพื่อหา ข้อตกลงร่วมกันได้ทั้งสองฝ่าย

ดังนั้น ในปี ๒๐๐๗ กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาความขัดแย้งของหน่วยงาน สาธารณะตามคำสั่งประธานาธิบดี ได้มีการกำหนดเครื่องมือเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ ป้องกันความขัดแย้งและ แก้ปัญหา ดังนี้

๑. วิเคราะห์ผลกระทบความขัดแย้ง (วิเคราะห์ผลทางสังคมจากความขัดแย้งที่คาดเดาก่อนจะ ตัดสินใจนโยบายสาธารณะ)

๒. คณะกรรมการพิจารณาจัดการความขัดแย้ง ประกอบด้วย สมาชิกกรรมการเอกชนมากกว่าครึ่ง หัวหน้ากรรมการถูกเลือกจากสมาชิกกรรมการเอกชน

๓. ประชุมหารือไกล่เกลี่ยความขัดแย้ง โดยมีองค์ประกอบของการประชุมได้แก่ ประธานการประชุม องค์กรการจัดการกลาง ผู้ถือผลประโยชน์ร่วม

๔. อนุมัติใช้วิธีตัดสินใจจากการประชุมที่เข้าร่วม

โดยมี มาตรการ การเข้าร่วมของภาคประชาชนและการตกลงจากการปรึกษาหารือดังนี้

๑. การสำรวจอภิปราย (Deliberative Polling) โดยมีการทำแบบสำรวจก่อนที่จะทำการสุ่มเลือก ประชาชนเพื่อทำการศึกษาและอภิปรายร่วมกัน และมีการทำแบบสำรวจในภายหลังอีกครั้งหนึ่งโดยใช้แบบสำรวจ เดียวกัน

๒. การใช้คณะลูกขุนพลเมือง (Citizens' Juries) ซึ่งสุ่มเลือกประชาชน และหลังจากมีการอภิปราย เกี่ยวกับปัญหาความขัดแย้ง จึงโหวตเพื่อแนะนำนโยบาย

๓. การประชุมปรึกษาหารือ (Consensus Conferences) โดยเลือกคณะผู้อภิปรายจากประชาชน ผู้สมัคร เพื่อมาซักถาม ตอบกับผู้เชี่ยวชาญและอภิปราย เพื่อหาข้อตกลง

โดยสรุป การจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่ถูกนำมาปฏิบัติและประยุกต์ใช้เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของปัญหาและความต้องการของประชาชนที่เพิ่มมากขึ้นรูปแบบการตัดสินใจนโยบายจาก

Decide → Announce → Defend (DAD)

เป็น

Engage → Deliberate → Decide (EDD)

ที่ให้ความสำคัญกับทุกภาคส่วนเป็นเครือข่ายในกระบวนการนโยบาย การจัดสรรทรัพยากรและการแก้ไขปัญหา ร่วมกัน แต่อย่างไรก็ตามการนำระบบเพื่อป้องกันความขัดแย้งและแก้ปัญหา ก็ไม่ใช่การประกันว่าจะสามารถปรับความขัดแย้งและหาข้อตกลงร่วมกันได้เสมอ แต่เป็นการทำให้ผู้มีอำนาจตัดสินใจตระหนักว่า การใช้เวลาและค่าใช้จ่ายที่ใช้เพื่อจัดการความขัดแย้งและหาข้อตกลงร่วมกันได้นั้น เป็นกระบวนการที่มีคุณค่า เพื่อเปลี่ยนรูปแบบการตัดสินใจดำเนินนโยบายเป็นแบบ Engage Deliberate Decide (EDD)

ทั้งนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดในการจัดการความขัดแย้งนั้นคือผู้นำในการจัดการความขัดแย้งนั้นจะต้องมีความจริงใจที่จะดำเนินการ การใช้เครื่องมือเพื่อป้องกันความขัดแย้งก็จะเป็นการเพิ่มขึ้นตอนในการทำงาน โดยที่ไม่ส่งผลให้เกิดการแก้ปัญหาความขัดแย้งอย่างแท้จริง

การถาม ตอบ ของนักศึกษา

๑. การนำมาตรการทั้ง ๓ แบบ มีการ feedback เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความขัดแย้งซ้ำหรือไม่

สำนักงานการไกล่เกลี่ยประเมิณการจัดการความขัดแย้งในท้องถิ่น มีการบันทึกรายงานเกี่ยวกับการจัดการ ผลการขัดแย้งของข้าราชการไม่ส่งผลต่อการประเมิน ความเห็นของผู้บรรยายจึงต้องมีการประเมินการจัดการความขัดแย้งของข้าราชการ มีการให้คำตอบแทนในกรณีที่สามารถจัดการได้ดี

๒. การมีส่วนร่วมในการจัดการความขัดแย้งของแพทย์และรัฐบาล

ปัญหาทางการแพทย์ของเกาหลีเป็นปัญหาค่อนข้างหนักมีมาตั้งแต่รัฐบาลที่ผ่านมา โดยรัฐบาลที่ผ่านมาประกาศเพิ่มนักศึกษาแพทย์ปีละ ๕๐๐ คน แต่แพทย์สภาไม่เห็นด้วย แต่ในรัฐบาลนี้ประกาศออกมาว่าจะเพิ่มจำนวนนักศึกษาแพทย์ ๕๐๐ - ๒๐๐๐ คน จึงเกิดความขัดแย้งระหว่างแพทย์สภากับรัฐบาล สถานการณ์ตอนนี้ยากที่จะเข้าไปเกี่ยวข้อง ซึ่งควรจะมีการปรึกษาหารือ คุยกันก่อนนี้ เพื่อป้องกันเกิดการปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้น และสายเกินไป สถานการณ์ตอนนี้จำเป็นที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดต้องถอย หากไม่มีการยินยอมของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็เป็นการยากที่แก้ปัญหา

๓. จากการมีส่วนร่วมของประชาชน หากประชาชนไม่เห็นด้วยรัฐบาลมีขั้นตอนอย่างไร

การอภิปรายปรึกษาหารือ ไม่มีกฎหมายรองรับ ผลจะออกมาอย่างไรรัฐบาลไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตาม ขึ้นอยู่กับรัฐบาลที่ยอมรับเสียงของประชาชนว่าสามารถจัดการความขัดแย้งได้หรือไม่ ก็อาจรับความเห็นของประชาชนเข้ามา

/KIPA ได้เข้าไป...

๔. KIPA ได้เข้าไปเป็นคณะกรรมการ ผู้ประเมินการขัดแย้งหรือไม่

คำสั่งของประธานาธิบดีใช้ในส่วนกลางเท่านั้น ในท้องถิ่นไม่ได้มีส่วนในการทำทั้ง ๔ ขั้นตอนแล้วแต่ผู้นำของท้องถิ่นที่จะทำการประเมินในแต่ละกรณีไป เช่น การตั้งกฎของตนเอง

๕. KIPA กับการจัดการความขัดแย้งของประชาชนกับกองทัพ

มาตรการของ KIPA สามารถนำไปใช้ได้ในทุกกรณี KIPA ได้ส่งบุคลากรเข้าไปในกองทัพเพื่อป้องกันการขัดแย้งเพื่อปรึกษาหารือกัน การสร้างข้อตกลงร่วมกัน การวิเคราะห์การขัดแย้งที่เกิดขึ้น การวิเคราะห์ผลกระทบ การพูดคุยกับประชาชน การวิเคราะห์การชดใช้ค่าเสียหาย

๖. กฎเกณฑ์ที่สร้างขึ้นรวมถึงขั้นตอนที่แก้ปัญหาความขัดแย้ง KIPA มีเครื่องมืออะไรจะมาช่วยป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

เน้นวิธีการทั้ง ๔ อย่างที่กล่าวมาแล้ว เพราะผ่านการวิเคราะห์มาแล้วว่าสามารถนำมาแก้ปัญหาได้จริง

๗. KIPA มีการจัดการความขัดแย้งเกี่ยวกับข้อมูล ข่าวสารอย่างไร

ขึ้นอยู่กับรัฐบาลว่าจะนำวิธีการใดมาใช้ เช่น อาจจะต้องเลือกผู้นำที่อยู่ตรงข้ามรัฐบาลขึ้นมา แล้วทางรัฐบาลต้องมีการจัดการข่าวสารที่ไม่กระจัดกระจายไปสู่ประชาชน และควรมีการปรึกษาหารือแบบลับไม่ควรเปิดเผยหรือออกสื่อ การให้ผู้นำเป็นตัวแทนพูดคุยเพื่อให้ข้อมูลเป็นทิศทางเดียว การหารือแบบลับ และเมื่อได้ข้อตกลงแล้วจึงนำมาประกาศให้ทราบแบบโปร่งใส

สรุปลสารสำคัญการศึกษาดูงาน
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกาหลี
(Nation Human Rights Commission of Korea: NHRCK)

- กำหนดเข้าศึกษาดูงาน : วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๗
- หน้าที่ : ปกป้องและส่งเสริมสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์โดยการแสดงออกซึ่งความเคารพและตระหนักถึงศักดิ์ศรีและคุณค่าของมนุษย์
- เริ่มก่อตั้ง: เดือน พฤศจิกายน ๒๕๔๔
- ประวัติความเป็นมาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน

จุดเริ่มต้นของสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (The Universal Declaration of Human Rights) ได้รับการรับรองโดยประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (The United Nations General Assembly) เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๑๙๔๘ หลังจากการประชุมอย่างเป็นทางการ ๑๘๗ ครั้งและการอภิปราย ๑,๔๐๐ ครั้ง เพื่อกำหนดสิทธิมนุษยชนเป็นมาตรฐานสากลสำหรับมวลมนุษยชาติ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ กว่า ๕๐๐ ภาษา และกลายเป็นพื้นฐานของกฎหมายสิทธิมนุษยชนสากลที่สะท้อนให้เห็นในรัฐธรรมนูญและกฎหมายของหลายประเทศ

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ องค์การสหประชาชาติ (UN) ได้จัดทำรายงานเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการจัดตั้งสถาบันระดับชาติเพื่อเป็นเครื่องมือในการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน รายงานดังกล่าวได้นำไปสู่การประชุมเชิงปฏิบัติการระหว่างประเทศของสหประชาชาติว่าด้วยสถาบันแห่งชาติเพื่อการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน (UN International Workshop on National Institutions for the Promotion and Protection of Human Rights) ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงปารีสในปี ๑๙๙๑ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ทำให้เกิดการจัดทำ “หลักการเกี่ยวกับสถานะของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ” หรือที่เรียกกันย่อๆ ว่า “หลักการปารีส” (Paris Principles) เป็นหลักการที่จัดทำขึ้นในการประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยสถาบันแห่งชาติเพื่อการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการโดยที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ ในปี ๑๙๙๓ (พ.ศ. ๒๕๓๖) หลักการปารีสได้กำหนดแนวทางในการจัดตั้งสถาบันสิทธิมนุษยชนระดับชาติในประเทศต่าง ๆ กำหนดสถานะและหน้าที่รับผิดชอบของสถาบันสิทธิมนุษยชนระดับชาติ ถือว่าหลักการปารีสเป็นมาตรฐานสากลระหว่างประเทศที่จะทำให้สถาบันสิทธิมนุษยชนระดับชาติในประเทศต่าง ๆ มีความเป็นเอกภาพและมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนภายในประเทศ ซึ่งได้วางหลักเกณฑ์ขั้นต่ำเพื่อให้แต่ละประเทศนำไปเป็นแนวทางจัดตั้งสถาบันสิทธิมนุษยชนภายในประเทศของตนให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

/หลักการ...

หลักการปารีสกำหนดมาตรฐานสำหรับหน้าที่ สถานะ และองค์ประกอบของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (NHRIs) มีประวัติการก่อตั้ง ตามลำดับ ดังนี้

- ปี ๑๙๔๖ [สภาเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ] แนะนำให้พิจารณาจัดตั้งสถาบันสิทธิมนุษยชนเฉพาะทางเพื่อบังคับใช้กฎหมายสิทธิมนุษยชนสากลในประเทศสมาชิก
- ปี ๑๙๗๘ [คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ] กำหนด "แนวทางสำหรับโครงสร้างและการดำเนินงานของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (หลักการเจนีวา)" และได้รับการรับรองโดยที่ประชุมสมัชชาใหญ่
- ปี ๑๙๙๑ [การประชุมเชิงปฏิบัติการระหว่างประเทศครั้งแรกเกี่ยวกับสถาบันเพื่อการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน] ร่าง "หลักการปารีสว่าด้วยสถานะของสถาบันแห่งชาติ"
- ปี มิถุนายน ๑๙๙๓ [การประชุมโลกที่เวียนนา] รับรอง "ปฏิญญาเวียนนาและแผนปฏิบัติการ"
- ปี ๑๙๙๓ [ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ] รับรอง "หลักการว่าด้วยสถานะของสถาบันแห่งชาติสำหรับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน"
- วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๑๙๙๓ Adoption of the Paris Principles by UN General Assem
- มีการรับรองหลักการปารีสโดยที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ

๕. การจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกาหลี (NHRCK)

- มิถุนายน ๒๕๓๖: คณะทำงานร่วมที่ไม่ใช่ภาครัฐ ได้เข้าร่วมการประชุมโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เวียนนาและขอให้รัฐบาลจัดตั้งสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- ธันวาคม ๒๕๔๐: ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี คิม เดจอง ประกาศคำมั่นในการเลือกตั้งเพื่อ "ออกกฎหมายสิทธิมนุษยชนและจัดตั้ง 'คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ'"
- พฤษภาคม ๒๕๔๔: ประกาศใช้พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- พฤศจิกายน ๒๕๔๔: คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้รับการก่อตั้งขึ้น

๖. เป้าหมายของ NHRCK

- สร้างระเบียบพื้นฐานของประชาธิปไตย
- ปกป้องและเสริมสร้างสิทธิมนุษยชนของทุกคนในสังคม
- สร้างความตระหนักในศักดิ์ศรีและคุณค่าความเป็นมนุษย์

๗. ลักษณะของ NHRCK

- เป็นเสมือนองค์กรกึ่งตุลาการ
- เป็นองค์กรแห่งชาติที่มุ่งเน้นเรื่องสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหลัก
- เป็นองค์กรอิสระ และเสมือนองค์กรกึ่งนานาชาติ

/๘. โครงสร้าง...

๘. โครงสร้างองค์กรของ NHRCK

๘.๑.๑ โครงสร้างขององค์กร ประกอบด้วย คณะกรรมการด้านต่างๆ ได้แก่

- คณะกรรมการประจำ
- คณะกรรมการด้านการละเมิดสิทธิมนุษยชน ๑
- คณะกรรมการการแก้ไขการเลือกปฏิบัติ
- คณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนของบุคคลพิการ
- คณะกรรมการด้านสิทธิเด็ก
- คณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนในทหาร

การคัดเลือกคณะกรรมการสิทธิฯ ได้ทำการคัดเลือกจำนวน ๑๑ คน ซึ่งมาจากการคัดเลือกโดยประธานาธิบดีจำนวน ๔ คน โดยรัฐสภาจำนวน ๔ คน และโดยศาลฎีกาจำนวน ๓ คน

๘.๑.๒ สำนักงานเลขาธิการ (The Secretariat) จัดการและดูแลการดำเนินงานและหน้าที่ทางปกครองของ NHRCK ซึ่งสำนักงานสิทธิมนุษยชนประจำภูมิภาค (Regional Human Rights Offices) มีสำนักงานสาขา ดังนี้

- สำนักงานสิทธิมนุษยชนประจำภูมิภาคปูซาน (Busan Regional Office)
- สำนักงานสิทธิมนุษยชนประจำภูมิภาคกวางจู (Gwangju Regional Office)
- สำนักงานสาขาเจจู (Jeju Branch Office)
- สำนักงานสิทธิมนุษยชนประจำภูมิภาคแดกู (Daegu Regional Office)
- สำนักงานสิทธิมนุษยชนประจำภูมิภาคแดจอน (Daejeon Regional Office)
- สำนักงานสิทธิมนุษยชนประจำภูมิภาคคังวอน (Gangwon Regional Office)

สำนักงานเลขาธิการ ประกอบด้วย ฝ่ายและแผนก (Departments and Divisions) ดังนี้

- สำนักวางแผนและประสานงาน (Planning and Coordination Office) มีหน้าที่พัฒนากลยุทธ์ประสานกิจกรรม และจัดการการดำเนินงานทั้งหมดของ NHRCK จัดการงานทางปกครองและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของ NHRCK จัดการระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและดูแลโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของ NHRCK
- สำนักนโยบายและการศึกษา (Policy and Education Bureau) มีหน้าที่รับผิดชอบในการสร้างและดำเนินการนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนและโปรแกรมการศึกษา
- สำนักสิทธิมนุษยชนพลเมืองและการเมือง (Civil and Political Rights Bureau) มีหน้าที่มุ่งเน้นการปกป้องสิทธิมนุษยชนพลเมืองและการเมือง
- สำนักการแก้ไขการเลือกปฏิบัติ (Discrimination Correction Bureau) มีหน้าที่จัดการกรณีการเลือกปฏิบัติและทำงานเพื่อแก้ไข
- สำนักสิทธิมนุษยชนในทหาร (Human Rights in the Military Bureau) มีหน้าที่ดูแลปัญหาสิทธิมนุษยชนในทหาร
- ศูนย์ให้คำปรึกษาและการไกล่เกลี่ยด้านสิทธิมนุษยชน (Human Rights Counseling and Mediation Center) มีหน้าที่ให้บริการให้คำปรึกษาและไกล่เกลี่ยข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน

/๙. อำนาจ...

๙. อำนาจหน้าที่และบทบาทของ NHRCK

๙.๑ ด้านนโยบาย (Policy)

- กำหนดหลักเกณฑ์ นโยบาย และการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน (Statutes, institutions, policies and practices related to human rights)
- การดำเนินการภายในประเทศตามสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ (The domestic implementation of international human rights treaties)
- การให้คำแนะนำและความคิดเห็น (Recommendation & opinion)

ผลงานโดดเด่นที่ผ่านมา

- เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิทธิมนุษยชน (Presented opinion on the climate change and human rights)
- ส่งความคิดเห็นเกี่ยวกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต (Submitted its opinion on abolishing the death penalty)
- แนะนำให้รับรองสิทธิในการคัดค้านโดยมโนธรรมและยอมรับบริการทหารทางเลือก (Recommended to acknowledge the right to conscientious objection and adopt alternative civilian service)
- แนะนำให้รัฐบาลจัดทำแผนปฏิบัติการระดับชาติ (NAP) เกี่ยวกับธุรกิจและสิทธิมนุษยชน (Recommended the government to establish a National Action Plan (NAP) on Business and human rights)
- แนะนำให้ยกเลิกพระราชบัญญัติความมั่นคงแห่งชาติ

๙.๒ การสืบสวนและการเยียวยา (Investigation and remedy)

- การละเมิดสิทธิมนุษยชนในกองทัพและการทารุณกรรม (Military human rights violation & abuses)
- การละเมิดสิทธิมนุษยชนทั่วไป (Human Rights Violation)
- การล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual harassment)
- การเลือกปฏิบัติ -- เพศ อายุ การศึกษา ศาสนา สัญชาติ และสีผิว (Discrimination)

/ผลงาน...

ผลงานโดดเด่นที่ผ่านมา

- แนะนำให้หยุดการจ้างงานที่เลือกปฏิบัติทางเพศของพนักงาน KTX หญิงของบริษัทการรถไฟเกาหลี (KORAIL) (Recommended to stop the gender-discriminative hiring of female KTX attendants of the Korea Railroad Corporation (KORAIL))
- แนะนำให้คุ้มครองสิทธิมนุษยชนในการขับไล่แรงงานต่างด้าวที่ไม่มีเอกสาร (Recommended to ensure human rights in the eviction of undocumented migrant workers)
- แนะนำให้ประกันการเข้าถึงสำหรับคนพิการ (Recommended for ensuring an accessibility for people with disabilities)
- แนะนำให้กำจัดการเลือกปฏิบัติทางอายุในการสมัครงานเจ้าหน้าที่สาธารณะ (Recommended to eliminate age discrimination in applying for national public officials)
- แนะนำการปฏิรูปเพื่อปรับปรุงสิทธิมนุษยชนในกองทัพ (Recommended reforms to improve human rights in the military)

๙.๓ การให้ความรู้และส่งเสริม**ประชาสัมพันธ์** Education and Promotion

- จัดตั้งห้องสมุดที่มุ่งเน้นการศึกษาและส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน
- จัดตั้งระบบการศึกษาสิทธิมนุษยชน
- จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้สิทธิมนุษยชนออนไลน์
- พัฒนาสื่อและเนื้อหาเพื่อการศึกษาเรียนรู้หลักสิทธิมนุษยชน
- ส่งเสริมประชาสัมพันธ์นโยบายสิทธิมนุษยชน
- ผลิตและเผยแพร่สื่อภาพยนตร์และแอนิเมชันที่นำเสนอประเด็นเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน (โดยได้มีการเผยแพร่ความรู้ผ่านการอบรมออนไลน์ให้กับนักเรียนจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ คนต่อปี)

๙.๔ การให้ความร่วมมือทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ (Domestic and International Cooperation)

- การให้ความร่วมมือกับองค์กรภาคประชาสังคมระดับชาติ
 - ◆ การประชุมผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชน
 - ◆ การสนับสนุนองค์กรสิทธิมนุษยชน
 - ◆ ลงพื้นที่เยี่ยมเยียนเกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน
- การให้ความร่วมมือกับสถาบันและองค์กรสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ
 - ◆ การประชุมระหว่างประเทศ
 - ◆ มีส่วนร่วมในเครือข่าย GANHRI (Global Alliance of National Human Rights Institutions) และ APF (Asia Pacific Forum) , NGOs , IGOs

๑๐. กระบวนการรับและจัดการข้อร้องเรียน (Complaint Receipt and Handling Process)

- ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนแก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ
- รับข้อร้องเรียนจากผู้เสียหายหรือผู้ที่ต้องการร้องเรียน
- ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงของกรณีร้องเรียน
- การพิจารณาและการตัดสินใจโดยคณะกรรมการ
- การตัดสินใจยกเลิกข้อร้องเรียนหากพบว่าไม่มีมูลความจริง
- สรุปและแจ้งผลการดำเนินการให้ผู้ร้องเรียนทราบ
- การให้สิทธิ์ในการยื่นอุทธรณ์ต่อหน่วยงานปกครอง
- การเสนอแนะมาตรการในการแก้ไขปัญหา
- การปฏิเสธข้อร้องเรียนหากไม่เข้าเกณฑ์
- การประนีประนอมและหาทางแก้ไขข้อขัดแย้ง

คณะกรรมการพิจารณาข้อร้องเรียน ประกอบด้วย คณะกรรมการด้านต่างๆ ได้แก่

- คณะกรรมการใหญ่
- คณะกรรมการย่อย
- คณะกรรมการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
- คณะกรรมการแก้ไขการเลือกปฏิบัติ
- คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของผู้พิการ
- คณะกรรมการสิทธิเด็ก
- คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนในกองทัพ

การปฏิบัติงาน ประกอบด้วย การตรวจสอบ (สอบสวน) และการไกล่เกลี่ย

การไกล่เกลี่ย (แบบสันติวิธี) จะแต่งตั้งกรรมการประกอบด้วย

- (๑) เจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีความรู้ประสบการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไป
- (๒) ผู้เคยเป็นผู้พิพากษา พนักงานอัยการ ตุลาการศาลทหาร หรือทนายความเป็นเวลา ๑๐ ปีขึ้นไป
- (๓) ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไปในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษา มาแล้วไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี

โดยการไกล่เกลี่ยต้องได้รับความเห็นชอบจากคู่กรณี ซึ่งมีผลสำเร็จการไกล่เกลี่ย โดยประมาณ ๕๐ กรณี สำเร็จ ๑๐ กรณีและผลของการไกล่เกลี่ยเทียบเท่าคำพิพากษา

๑๒. สถิติการให้คำปรึกษา และจัดการเรื่องร้องเรียนด้านสิทธิมนุษยชน

- จากสถิติการให้คำปรึกษา (Counselling) และการให้คำแนะนำ (Guidance) ๕ ปี ตั้งแต่ ๒๐๑๘ ถึง ๒๐๒๒ พบว่าจำนวนเรื่องร้องเรียนที่ให้คำปรึกษาสะสม (๒๑๕,๔๗๖ เรื่อง) มากกว่า จำนวนเรื่องร้องเรียนที่ให้คำแนะนำ (๑๖๓,๕๑๑ เรื่อง)
- จำนวนเรื่องร้องเรียนสะสมที่ได้รับตั้งแต่ปี ๒๐๑๘ ถึง ๒๐๒๒ มีจำนวน ๑๖๑,๐๑๓ เรื่อง สามารถจัดการได้ (Handled) จำนวน ๑๕๖,๘๑๖ เรื่อง
